

jednání D. má býti právě vytrženo jen prohlášení o výpovědi smlouvy. Naopak, sdělovala-li pojišťovna D. každé jiné prohlášení a návrhy pojištěncovy ostatním pojišťovnám a o vyřízení se s nimi dohodla, musil pojistník důvodně předpokládati, že tak učiní zavčas i ohledně výpovědi smlouvy. A poukazuje-li dovolatelka na Mánesův Versicherungslexikon z r. 1930 str. 1079 a násl., prezírá, že i tam se praví, že rozsah a objem pojmu »vedoucí« jest řešiti podle jednotlivostí případu. Nelze proto ani výpovědní dopis ze dne 20. dubna 1929 řízený jen na pojišťovnu D. vykládati tak, že žalovaný vypovídá jen jí pojišťovací smlouvu, ano s hospodářského hlediska žalovaného nelze najíti rozumové důvody, proč by vypovídal jen část smlouvy a nikoliv celou, když byl držitelem celé pojištěné nemovitosti a ostatních předmětů.

Čís. 13501.

Pojišťovací smlouva.

Zamlčel-li pojistník, uzavíraje pojišťovací smlouvu, obmyslně, že odmítnuto pojištění jinými pojišťovnami, a výplatu požárních náhrad jinou pojišťovnou, nezodpověděv v tomto směru otázky úplně, jde o zatajení závažných skutečností pro posouzení risika, jež mělo vliv na rozhodnutí se pojišťovny o přijetí návrhu.

(Rozh. ze dne 3. května 1934, Rv II 465/32.)

Jan V. dopojistil u žalované pojišťovny nemovitosti proti škodě požárem. Vyhořev, oznámil Jan V. žalované pojišťovně škodu, načež mu žalovaná pojišťovna sdělila, že odstupuje od smlouvy a odmítla vypláciti požadovanou náhradu. Odstoupení od smlouvy odůvodňovala žalovaná pojišťovna tím, že Jan V. zamlčel odmítnutí pojištění jinými pojišťovnami a že zamlčel vyplacení požárních náhrad, pokud převyšovaly 80.000 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se postupitelka Jana V-a na žalované pojišťovně zaplacení pojistné náhrady. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Právnem napadený rozsudek odůvodňuje ustanovením čl. 7 poj. podmínek právo žalované od pojišťovací smlouvy odstoupiti, neboť srovnáním odpovědí Jana V-a na otázky 7. a 8. dotazníku s ostatními výsledky průvodního řízení je prokázáno, že otázky ty byly zodpověděny neúplně a nepravdivě, tak, jak první soud zjišťuje. I kdyby se uznalo, že v případě pojišťovny P. může býti pochybno, zda si Jan V. byl toho vědom, zda šlo o zrušení pojištění či o odmítnutí, přece napadený rozsudek správně zjišťuje, že Jan V. zamlčel odmítnutí pojišťovnou S., R. a pojišťovnou A., a že zamlčel vyplacené požární náhrady, pokud převyšovaly 80.000 Kč. V otázce 8. návrhu se výslovně mluví o škodě požárem nejen na předmětech navrhovaných, zde pile, nýbrž i jiných. Nemůže tedy dovolatelka poukazovati na to, že byla řeč jen o pile. Kromě toho zjistil napadený rozsudek podle posudku znalce, že šlo o nesprávné a neúplné údaje o podstatných nebezpečenských okolnostech, a to vinou pojistníka. Ostatně podle odst. (1) čl. 7 podmínek každá okolnost, na niž se pojišťovatel také tázal, platí v pochybnosti za závažnou. Bylo tedy právnem žalované podle čl. 7 všeobecných pojišťovacích podmínek od-

stoupiti, při čemž jest i odůvodněn názor napadeného rozsudku, že Jan V. jednal obmyslně. Zjištění prvního soudu, že se odstup stal včas, není odvolatelkou napadeno. Podle bodu 3 čl. 7 těchto podmínek jest pak pojišťovna prohlášením odstupu prosta závazku plniti. Zjištěné skutečnosti odůvodňují také názor napadeného rozsudku, že smlouva pojišťovací jest i z důvodu § 870 obč. zák. pro žalovanou nezávazná vzhledem na zjištěnou obmyslnost při uzavírání pojišťovací smlouvy a na podstatnost omylu v žalované straně Janem V-em vzbuzeného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, seznáv, že V. jednal obmyslně, zamlčev jednak odmítnutí pojištění aspoň pojišťovnami S., R. a pojišťovnou A., jednak vyplacení požárních náhrad, pokud převyšovaly 80.000 Kč. Mylný jest právní názor dovolatelky, že pro posouzení subjektivního rizika má výše vyplacených náhrad jen podřadný význam a že by úvaha pojišťovny, přijímající pojištění, musila býti i při úplném zodpovědění otázky sedmé a osmé táž. Že vyplacení náhrad téměř půl milionu při různých pojistných příhodách a ve spojení s tím, že tři jiné pojišťovny odmítly přijetí návrhu na nové pojištění, má podstatný význam pro posouzení rizika po stránce subjektivní, plyne již z věci samé. Jinak zajisté uvažuje pojišťovna o přijetí pojišťovacího návrhu, uchází-li se o pojištění osoba, u níž dosud pojistná příhoda nenastala, než činí-li tak osoba, jejíž majetek byl opětovně postižen požárem, při čemž pojistná náhrada dosáhla značné výše. Tomu nasvědčuje i zjištění nižších soudů na podkladě posudku znalce, že by byla žalovaná nebyla přijala pojišťovací návrh V-ův a nebyla by ho přijala do pojišťovacího krytí, kdyby byl V. obě otázky zodpověděl poctivě podle pravdy. Na dostavení se pojistné příhody nemělo arciť neúplné zodpovědění otázek přímý vliv, avšak vědomé zatajení závažných skutečností pro posouzení rizika po subjektivní stránce mělo vliv na rozhodnutí se pojišťovny o přijetí návrhu, k němuž došlo právě tím, že Jan V., jak nižší soudy správně dovodily, pojišťovnu, která pravý stav věci neznala, uvedl lstí v podstatný omyl (§ 870 obč. zák.). Nedopadá proto poukaz na rozhodnutí čís. 3434 a 10.415 sb. n. s., která mají jiný skutkový podklad.

Čís. 13502.

Odpůrcí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Lze odporovati nepřijetí dědictví i proti tomu, kdo koupil nemovitost od neujaté pozůstalosti, zvětšené akrescencí o podíl dlužníkův, jenž se za dědice nepřihlásil.

(Rozh. ze dne 4. května 1934, R I 261/34.)

Nezletilé žalobkyni příslušela pohledávka za Václavem H-em. Při projednávání pozůstalosti po jeho dne 22. září 1931 zemřelé manželce Marii H-ové dne 27. května 1932 prohlásil Václav H., že nečiní nároků